

l'entrevista

EMÍLIA ROVIRA

Música i poeta

“Els homes que abusen de les dones són reis de l'inframón, com el déu Plutó”

IMMA GONZÁLEZ

Amb el cor dividit entre Noruega, on dirigeix l'Oslo International Piano Studio, i la seva estimada Lleida, Emília Rovira entrega l'ànima en tot el que crea. *Amor i ràbia* sortirà a la llum el 2020 amb un recull de cançons que tracten temes d'actualitat, com la crisi dels refugiats o el Procés.

Al març vas estrenar el senzill *Rei de l'inframón*, amb una molt bona acollida a la ciutat de Lleida. Què et va inspirar a l'hora de compondre la lletra?

La inspiració va venir d'una escultura de Bernini anomenada *El rapte de Prosèrpina*. Vaig descobrir l'escultura en el moment en què va sortir la primera sentència de la Manada, que deia que allò no era una violació. Les dues coses van anar paral·lel per a mi, i així és com va sorgir aquesta comparació. Els homes que abusen de les dones són els reis de l'inframón, com el déu Plutó, que rapta una dona i se l'emporta a l'infern. Un infern metafòric en el qual aquestes dones s'estan durant molt de temps, fins que es cura la ferida i poden sortir.

Quant de temps va passar d'ençà que vas tenir la idea fins que es va fer realitat?

La materialització va anar bastant ràpida, perquè la creació és de principis d'any i al març ja estrenàvem el videoclip de la cançó amb els arranjaments del músic José Ramón Madrid Alonso.

El videoclip va tenir una acollida excepcional. Com et vas sentir?

M'hè sentit molt feliç, perquè el *feedback* ha sigut molt positiu des del principi, quan vam comentar amb la directora del videoclip la idea de comptar



“El micromecenatge ajuda els artistes, com a mínim, a no gastar tants diners en promocionar-nos”

amb dones voluntàries perquè fos una cosa més coral. Vam fer una crida per les xarxes i es van presentar fins a una trentena de dones disposades a passar un matí sencer al Dipòsit de l'Aigua de Lleida, que, per als que no ho sapigueu, és un lloc molt fred!

¿El disc segueix la mateixa línia que aquest senzill?

Sí. El disc es titularà *Amor i ràbia* i tindrà temes d'amor, molt personals, però també algunes cançons que aborden el tema de la ràbia i els seus vessants. La ràbia que em desperta que hi hagi tanta vi-

olència física sexual i emocional masculista, com la que em genera veure com s'està gestionant la crisi dels refugiats al Mediterrani, o la ràbia que em provoca que hi hagi polítics elegits democràticament a la presó.

I perquè aquest disc sigui una realitat has iniciat una campanya de micromecenatge a través de Verkami.

Sí, està anant molt bé. Al ser la meua primera vegada, vaig ser una mica conservadora, i tot i que el disc costarà uns 5.000 euros, vaig voler demanar-ne només 2.500, ja que tenia por de no arribar a la xifra i quedar-me sense res. En cinc dies vam superar els 1.000 euros, que és més del 40% de l'objectiu, així que si seguim a aquest ritme, i espero que sí, estic segura que superarem els 2.500 euros, i si és més molt millor. Tot ajuda.

¿Són les campanyes de micromecenatge l'única via per als artistes emergents?

Ho veig com una sortida molt viable per als artistes que comencem amb els nostres propis projectes. Fer cultura val molts diners i en un moment en què tots escoltem música a través de totes aquestes plataformes, que estan molt bé, però que paguen una quantitat mínima a l'artista, el micromecenatge es converteix en un mitjà gairebé imprescindible. Abans la gent et comprava el disc. El micromecenatge és tornar a la idea de la compra, però adaptada. Torna la idea de tenir un record físic d'aquell artista. I és la manera que tenim per començar. Els artistes fem molta feina per dur a terme les nostres idees i, com a mínim, les campanyes de micromecenatge ens ajuden a no haver de gastar tants diners per promocionar-nos a nosaltres mateixos.